

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg er ikke uenig i, at der er en meget væsentlig forskel. Det, jeg ønsker at høre knæsat fra talerstolen, er gang på gang at høre socialdemokrater forsvare strejkeretten. Det synes jeg er meget vigtigt. Jeg synes, det er meget vigtigt også at fastholde, at man ikke blander sig i situationen på forhånd.

Problemet opstår, når man så alligevel griber ind, fordi situationen jo for dem, som er i den konfliktsituation, tager sig ud, som om man anfægter selve strejkeretten, ikke fordi man griber ind, men fordi man griber ind hver evig eneste gang. Og det vil sige, at selve strejkevåbenet dermed fratages den ene part, og også kun den ene part.

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi går videre i ordførrækken. Hr. Jens Vibjerg.

Jens Vibjerg (V):

Arbejdskonflikter har tit mange uskyldige ofre. Det tror jeg for øvrigt, at alle er klar over, også parterne. Konflikter inden for sundhedssektoren er særlig alvorlige. Det var jo selvfølgelig derfor, vi så regeringen gribe til handling relativt hurtigt under den sidste konflikt på sundhedsområdet, en konflikt, der var gået helt i hårdknude.

Når konflikter på sundhedsområdet er særlig alvorlige, skyldes det, at tusindvis af syge mennesker, der har behov for behandling, bliver ofre, ofre i en konflikt, de reelt ikke er part i, ofre på den måde, at deres behandling måske udskydes i månedsvis; en udskydelse, der kan have mange konsekvenser for den enkelte, i bedste fald en psykisk belastning, som det jo altid er, når der opstår usikkerhed om behandling af en lidelse.

Men det kan også betyde væsentligt længere fravær fra arbejdsmarkedet med fare for, at det kan vise sig umuligt at vende tilbage. Det kan betyde forringet førlighed, og det kan i sin yderste konsekvens være livstruende.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at alle parter på området er meget bevidste om de problemer, konflikter på sundhedsområdet kan indebære. Ikke desto mindre har vi jo nu et par gange oplevet alvorlige konflikter, og derfor synes jeg da, det er udmærket, at Kristeligt Folkeparti stiller denne forespørgsel og dermed rejser

debatten, men vi kan ikke støtte forslaget til vedtagelse, da vi jo derved blander os.

Derfor vil vi undlade at stemme for Kristeligt Folkepartis forslag til vedtagelse, for i Venstre lægger vi stor vægt på, at arbejdsmarkedsforhold aftales mellem parterne på arbejdsmarkedet. Vi går ind for at bevare den danske model, også i sundhedssektoren, men jeg vil gerne her fra Folketingets talerstol være med til at opfordre parterne i sundhedssektoren til at sætte sig omkring et bord i et forsøg på forud for kommende overenskomstforhandlinger at finde modeller, der indebærer, at vi undgår en ny stor konflikt på sundhedsområdet. Jeg går nu ud fra, at de allerede er i gang med samtaler, og jeg er overbevist om, at de kender deres ansvar.

Det er heldigvis hovedreglen, at konflikter på arbejdsmarkedet løses af parterne selv i samarbejde med det fagretlige system, og det er vigtigt, at vi ikke her fra Folketinget agerer på en måde, der kan kaste grus i maskineriet.

Man skal være forsigtig med at blande sig i det, andre har ansvaret for, specielt overenskomstområder kan være meget følsomme, og en indblanding kan vanskeliggøre parternes muligheder for selv at opnå resultater. Regeringsindgrebet i foråret viser, at samfundets snor ved en konflikt på sundhedsområdet ikke er ret lang, og det synes jeg rent faktisk er forståeligt med de konsekvenser, en stor konflikt har for utrolig mange mennesker.

Derfor synes jeg også, at parterne vil være bedst tjent med – hvis de altså ikke allerede er i gang – snarest, som jeg sagde tidligere, at finde sammen i et forsøg på at finde modeller på dette følsomme overenskomstområde, der minimerer risikoen for større konflikter.

Jeg synes modsat ikke, det vil være lykken, hvis Folketinget via lovgivning skal til at styre processen. Det har jeg nu heller ikke indtryk af ligger bag Kristeligt Folkepartis forespørgsel her i dag, men jeg mener også, at det vil være en pind til ligkisten for den danske model. Vi ser på nuværende tidspunkt ikke noget alternativ til den danske model.

Set over en årrække er Danmark vel et af de lande, der har færrest konflikter. Det tilskriver jeg den omstændighed, at når parterne selv har ansvaret, så føler de også forpligtelsen. Der er ingen tvivl om, at der er behov for, at parterne kigger på, hvordan de kan skrue en løsning sammen, der minimerer risikoen for, at vi på ny løber ind i en større konflikt på sundhedsområdet.